

A kártyás ember

Amikor Krisztus Urunk a földön járt Szent Péterrel, mindenfelé eljutottak, még a kártyás emberhez is. A kártyás ember magában lakott, nem volt senkije, csak a kártya volt egyedüli szórakozása. Ott járkált az udvaron, mikor megállt a háza előtt Krisztus Urunk meg Péter.

– Jó estét!

– Adjon isten maguknak is.

– Te jó ember, tudom, hogy szeretsz kártyázni, és többet nyersz, mint veszítesz. A nyerevényből csak annyit hagysz magadnak, ami okvetlenül fontos: ennivalóra, innivalóra, cigarettára, miegymásra, a többit nem bitangságra költöd, hanem jótékony célokra adod, a szegényeknek, a betegeknek, az egyháznak. Jóságodért megjutalmazlak, három kívánságod teljesítem. Mondd meg, mi legyen az!

Szent Péter odalépett az emberhez és a fülébe súgta:

– A lelked üdvösségét kérjed!

A kártyás eleresztette a füle mellett, amit Péter mondott.

– Uram Teremtőm, add meg nekem, hogy a kártyában mindig nyerjek!

– Jól van, megadom, fiam. Akármerre mégy, te fogsz nyerni. Mi a másik kívánságod?

– A házam előtt van egy pad, aki oda leül, az onnan ne tudjon elmenni, míg azt nem mondom, hogy: „Mehetsz”!

– Ezt is megadom neked. Mi lesz a harmadik?

– Van nekem egy szép gyümölcsöskertem. Aki oda bemegy, felmegy a fára, akadjon fel az orránál fogva!

– Az is meglesz, fiam.

Ezzel kezet fogtak, elbúcsúztak egymástól. Másnap éppen a kapuban cigarettázott a szegény ember, amikor jött érte a Halál.

– No, jó ember, küldve vagyok, nincs tovább az életed, viszlek a túlvilágra.

– Jól van. Míg beugrok a kabátomért, üljön a ház elébe a padra!

Leült a Halál, a kártyás ember meg nyugodtan lefeküdt, csak hajnaltájban kukkantott ki az ablakon. A Halál mozdulni sem tudott, ott gubbasztott a padon.

– Még most is itt vagy, te bitang?

- Bizony itt!
- Miért nem kotródsz el?
- Próbáltam már, de nem tudok. Segítsél rajtam, mert mindjárt rámvirrad, falu csúfja leszek!
- Eszem ágában sincs. Nem szabadítalak meg, mert engem is magaddal viszel.
- Dehogy viszlek, csak mondd meg, meddig szeretnél élni!
- Legalább száz esztendeig.
- Száz év múlva jövök, csak ments meg!
- No, akkor mehetsz.

Elment a Halál, hogy vissza sem nézett. Nagy sokára letelt a száz esztendő. A küszöbön ült a kártyás ember, este volt, mikor kopogtatott a Halál.

- Szegény ember, küldve vagyok, elviszlek, nincs tovább az életed!
- Jól van pajtás. Míg szedelődzködök, eredj ki a kertbe, szedjél a tarisznyámba egy kevés almát, hadd vigyünk belőle a túlvilági szenvedőknek!

Kiment a Halál, felmászott a létrára, szedte a szép almákat. Egyszer csak egy vékonyabb gallyra lépett, letört a gally, megbillent a Halál, és fennakadt az orránál fogva. Vonított ész nélkül, nem tudott leesni. A szomszédok átkiabáltak:

- Szomszéd, menjen a kertjébe, valaki bajban lehet, mert átkozottul vonít!
 - Hadd vonítson, miért ment oda!
- Kiballagott aztán később.
- Itt vagy még mindig, bitang?
 - Itt!
 - Miért nem mégy el?
 - Nem tudok. Szabadíts meg, könyörülj rajtam, mert nagyon szenvedek!
 - Nem szabadítalak, mert magaddal viszel engem is.
 - Nem viszlek, csak mondd meg, meddig akarsz élni!
 - Legalább száz esztendeig.
 - Száz év múlva jövök érted, csak ments meg!
 - No, akkor takarodsz ki a kertemből?

Lecseppent a Halál, elkutringolt. De bizony letelt lassan a második száz esztendő is, jött megint a Halál.

– Pajtás, küldve vagyok, mert letelt a második száz esztendő. Mennünk kell a túlvilágra!

– Nem bánom, pajtás, mert erősen megöregedtem, szívesen veled tartok.

Elindultak együtt. Mentek, mendegéltek, míg a mennyország kapuja elé nem értek. Szent Péter nyitott kaput.

– Tessék, Péter, itt van a kártyás ember!

– Üűűű – szörnyűlködött Péter –, ismerlek pajtás, de a mennyben nincsen számodra hely. Kár, hogy nem hallgattál rám, mikor is a füledbe suttogtam, hogy lelked ödvösségét kérjed Krisztus Urunktól.

– Akkor hova menjek?

– Mars a pokolba!

Zörgetett a kártyás ember a pokol kapuján, kikukucskált egy ördög.

– Ki vagy?

– Én vagyok a kártyás ember.

– Már régen vártunk, még csak most értél ide?

– Lejárt az időm, itt vagyok!

– Gyere akkor, majd kártyázunk!

– Van kártyátok?

– Nem tudod, hogy a pokolban gyártják? Milyet hozzak, használtat vagy újat?

– Újat hozzál, az simább, könnyebben megy!

Ferbliztek négyesben, de mindig a kártyás ember nyert, nagy halom pénz volt előtte. Megharagudott rá az egyik ördög.

– Halljátok – biztatta a többit –, ne ferblit kártyázzunk, hanem huszonegyet, ő tartsa a bankot!

Úgysem nyertek az ördögök, mindig a kártyás embernek lett szerencséje. Végül ráuntak.

– Hajítsuk ki, ezzel úgy sem bírunk!

Két ördög fogta, egy meg fenéken billentette, kilódították a pokol kapuján. A kártyás ember nem kellett sem a mennyországban, sem a pokolban, azóta is ott ül a mennyország feljáróján.